

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

http://www.eltemps.cat

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscriptions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Director general: Vicent Sanchis.

Director de continguts: Àlex Milian.

Coordinadora: Sumpsi Palau.

Redacció de València: Víctor Maceda i Violeta Tena.

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Lluís Bonada.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Ana Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora, Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala, Toni Canyís, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador Cot, Martí Domínguez, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S. Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba, Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronant (*Moscú*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt (*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Díez (*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla (*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas (*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C. Serra (*Berlín*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*), Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés, Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent, Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez, David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupí, Josep Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M. Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon, Lluç Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer, José Luis Iniesta, Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.: 932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Rotimpres.

Aiguaviva (Gironès).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Església i catalana

L'Església catalana s'ha mogut sempre entre equilibris nacionals. D'un costat, els bisbes de les diòcesis del Principat suporten una incomoditat crònica com a membres de la Conferència Episcopal Espanyola. Hi ha actituds que al Principat no comparteix gairebé ningú, ni tan sols el Partit Popular, i que a Espanya són considerades raonables, gairebé d'obediència obligada. De l'altre, hi ha una Església catalana de base –creients i pastors– amb uns plantejaments sobiranistes tan ambiciosos com els de la majoria dels electors. Plantejaments que es van concretar en la petició d'una Conferència Episcopal pròpia i que sempre han xocat contra una realitat jeràrquica no tan compromesa, desconfiada o fins i tot hostil.

Ja fa molt de temps que des d'aquestes instàncies més compromeses s'adverteix que el principal obstacle per a donar una visibilitat "d'estat" a l'Església catalana s'ha de buscar al Vaticà, on la influència dels seus bisbes i els seus ressorts de poder és inexistent. Hi va haver uns anys en què l'obsessió dels sectors més combatius de la cultura catalana era aconseguir un premi Nobel que donara visibilitat a la literatura en aquesta llengua. Seguint aquest exemple, la recerca d'influència entre la cúria vaticana ha acabat convertint-se en una obsessió. L'Església catalana s'ha de fer sentir a Roma, contra el gran pes que hi té la Conferència Episcopal Espanyola, perquè finalment hi pugui obtenir el reconeixement que demana. Tots aquests intents han anat sumant algunes petites victòries, però massa migrades perquè es pugui considerar que el Vaticà "entén el problema català". Potser considerar-se un "problema" no ajuda exactament a fer les passes necessàries en aquest reconeixement necessari. Potser per això des de l'alta jerarquia espanyola s'insisteix a presentar la realitat catalana com un "conflicte" permanent i irresoluble.

Però ara el plantejament encara s'ha complicat més. No es tracta només de demanar per a l'Església catalana un tracte excepcional, o, encara més, de representar d'una nació sense estat. Creients i laics van més enllà i comencen a preguntar-se si el Vaticà entén els anhels democràtics de la majoria dels catalans i, si en el cas d'una proclamació d'independència, reconeixeria el nou estat català. Per això la designació del nou papa Francesc ha despertat tantes expectatives. El nou pontífex prové d'un orde –els jesuïtes– que a Catalunya han fet gestos privats i públics comprensibles amb la seua realitat nacional. I a més, ha promès una nova Església. Al costat de l'Església "social" que proclama Francesc hi haurà lloc també per a una nova Església comprensiva amb els anhels de llibertat nacional?

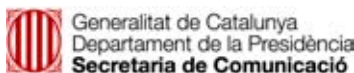
Als nostres lectors

Un PSPV creïble?

Com viu la jerarquia eclesiàstica catalana el procés de sobirania que impulsen la majoria dels diputats al Parlament? Els bisbes del Principat entenen aquesta realitat? En són còmplices o miren de diluir-la? Quins suports té al Vaticà el reconeixement real d'una Església catalana amb veu i representació pròpies? Alex Milian analitza aquesta setmana tots aquests interrogants i el nou escenari que s'ha obert amb la proclamació del papa Francesc. Des de València, Víctor Maceda entrevista Ximo Puig, secretari general del PSPV-PSOE, ara que es compleix un any des que va prendre possessió del càrrec i quan hi ha més possibilitats que mai perquè el PP perda finalment la majoria absoluta i el control de quasi totes les institucions valencianes.

Amb el suport:

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.